

Fülöp Barnabás FÜGGÉS

tudod, a szó – akár a levegő – jó hallucinogén.
tisztább pillanataimban viszont úgy tűnt,
hogy a szavaidat csak édesanyád
levetett ruhái mellé kaptad ajándékba. azt mondtad,
most, hogy naponta háromszor rendet raksz,
végre otthon érzed magad. a szemed
mögé befészkelte magát a fürdőszoba műmárvány
modorossága, ahová egyre többet járkáltál ki, mikor én is
nálad voltam. olyankor – mint minden függő – egyedül
maradtam a csillapíthatatlan vággyal legelső élményeim
iránt. valószínűleg én is az otthonod akartam lenni, hogy
majd kitakaríthass. egyszer még azt is mondtam, hogy az
illatod megnyugtat, pedig a szavaid után ebből a
kényszerképzetemből is csak az izzadságszagú ölelgetés
maradt, az emlékek helyén céltalan morajlás, mint egy falon
át lehallgatott zajos társalgás. a beszélők egyre
hangosabbak lesznek, mert így talán nem hallják, hogy
hónapok óta nincs mit mondaniuk egymásnak.

kép | [Sonia Izquierdo, lensculture.com](#)

